

Ама всичко ти знае и може. Никой не умѣе да случи така серенадъ, на които ны научихъ Шпанюлци-ти. Никой не може да фърля така карты-ты, а всякого надпива.

— Що е той, Шпанюлецъ, Гъркъ?

— Нито Шпанюлецъ, нито Гъркъ, нъ сжщи Българинъ.

— Българинъ? запыта зачуденый Ясень.

— Само да го чуешъ, какъ пѣе наши пѣсни? Да хлъцнешъ отъ радость! А пакъ кога ся направи на българскы селянинъ, що проси мылостинѣ и подскача като мечка, да си фанешъ корема отъ смѣхъ.

— Той ли ся подсмива на селяны-ты?

— Подсмива ся зеръ, па още какъ добръ!! Като че ли ся е родилъ и отрасль между тѣхъ.

— А отдѣ е родомъ?

— Не знаѣжъ, отговори стотникъ-тъ. Ала що ми трѣбва, отдѣ е, кога инакъ е честить другаръ.

Ясень останѣ съ туй задоволенъ, защо-то ся научи, че съ отца Агапіа, кого-то почитахъ за роденъ Гъркъ, ще може да ся разговаря Българскы.

Въ Тоя день вечеръ-тъ Ясень бѣ у блудницы-ты и сѣдѣше при играчи-ты. До него бѣ и Георгій, та и онъ играеше.

Не щѣ да описвамъ така игрѣ-тъ, какъ сж ѣ играли въ старо врѣмя. Да ли е было преферанць или кончина, да ли е имало тамъ банка и понитаръ—за всичко това нищо не знаѣжъ. Само това знаѣжъ, че Ясень бѣ сѣднѣлъ между играчи-ты за да бы ся запозналъ пд-добръ съ кавалера Георгіа. Затова и играеше внимателно, та добываше; а нашій-тъ кавалеръ си изгуби всичко, до послѣднѣ парж, та пакъ Ясень го покани съ своѣж-тъж кесіѣжъ.

— Рѣдкый мѣжу! извика кавалеръ-тъ като пріимаше по-